

HARLEQUIN®

King

CATHERINE
MANN

LAST OOTAV
EKSNAINE

016
SEPTEMBER

Üks

Hilton Head Island, Lõuna-Carolina

Kaks kuud tagasi

Sebastian Landis oli olnud kohtumajades rohkem kordi kui mis tahes paadunud kurjategija. Ta oli pealegi üks Lõuna-Carolina kõige edukamaid kohtunikke. Ent täna oli ta maandunud esirea toolile, et tunda, mis tunne on, kui advokaatidel on *tema* elu üle täielik võim.

Talle ei meeldinud see üldse.

Loomulikult seisis lahutamine tema meelistegevuste nimekirjas viimasel kohal. Ta tahtis vaid kõik dokumendid ja protsessi läbi vaadata selleks, et kohtunik saaks anda asjale ametliku käigu.

Ühes kohtumaja konverentsiruumis toimikuid kokku kogudes pani ta vaevu tähele, kuidas jättis advokaadiga hüvasti ja surus Marianna advokaadiga sõbralikult kätt. Jõuliselt edasi. Silmad lõppeesmärgil. Oma Blackberry mobiiltelefoni taas vööle kinnitades hoidis ta pilgu eemal Mariannast, ainsast naisest, kel oli õnnestunud kõigutada ta külma närvi – rahu, mis oli ta tuntud iseloomujoon kohturingkondades.

Lõpuks said nad sel pilvisel suvepäeval advokaatidega paberihunniku valmis, jättes lahtiseks vaid

kohtuistungi kuupäeva. Kokkulepe oli õiglane, see polnud just kerge pingutus, võttes arvesse ta pere varandust ja naise peadpööritavaid sisekujundajakarjääri. Nad polnud isegi võidelnud oma mitmemiljonidollariliste varade jagamise pärast – tõenäoliselt oli see esimene kord, mil nad polnud vaieldud.

Ainus tõrge oli tulnud siis, kui oli tarvis otsustada, mida teha kahe koeraga. Kumbki ei tahtnud kaotada Buddyt ja Hollyt ega pesakonda lahutada. Lõpuks olid nad siiski võtnud kumbki ühe bostoni terjeri ja mopsi segu krantsi, kelle olid tänavalt päästnud.

Mida nad oleksid teinud, kui temal ja Mariannal oleksid olnud lapsed?

Ta eemaldus kiiresti sellest värskest haavast nii kaugele kui võimalik. Ta ei lähe täna sinna mitte mingil juhul ja selleks ei olegi ühtegi võimalust, sest isegi lühike põige sellele teele löi sel paganama viletsal päeval ta enesevalitsemisse augu.

See pani ta hoolimata oma kainest mõistusest Mariannat kontrollima.

Marianna tõusis nahktoolilt, ta oli liiga ilus, mis tuli talle kasuks, kuid ta oli seda alati olnud. Oma tumedate juuste ja veelgi tumedamate silmadega oli ta olnud iga mehe eksootiline fantaasia, kui nad olid kohtunud Kariibi merel koolilõpuhuvireisil.

Mõtlemine sellele oivaliselt seksikale suvele suruks teda unustustemaailma. Portfelli üles tõstes häälestas ta end sellele, mida võiks kontoris ära teha

ülejäanud pärastlõuna jooksul. Loomulikult võiks ta töötada ka õhtul. Tal poleks olnud tahtmist minna koju, milleks oli perekonna valdustes olev sviit. Ta jõudis väljapääsuni Mariannaga täpselt ühel ajal.

Ta hoidis ust lahti, naise Chaneli lõhnaõli ärritas ta ninasõõrmeid. Jah, ta teadis oma tulevases endisest naisest palju, nagu näiteks seda, millist lõhnaõli ta kasutab. Ta lemmiktoitu hilishommikul. Ta lemmikpesufirmasid. Ta teadis kõike.

Välja arvatud seda, kuidas teha teda õnnelikuks.

“Tänan, Sebastian.” Naine ei vaadanud talle isegi otsa, ta kerge kostüümiseelik puudutas vaevu meest, kui ta temast möödus ning lahkus.

Kas see oli kõik? Vaid üks aitäh?

Ilmselt suutis ta naise vastu tunda peale veetluse veel midagi, sest just praegu oli ta vihane. Ta ei oodanud, et nad tähistavad seda piduliku õhtusöögiga, kuid, jumala pärast, nad oleksid pidanud olema suutelised vähemalt viisakalt hüvast jätma. Mitte selle pärast, et viisakus on kunagi olnud ta tuulepäise naise tugevatest külgedest. Marianna polnud kunagi olnud see, kes põgeneks võimaliku vaidluse eest.

Miks ta siis suundus pika sammuga, disaineri-kingade klõbinal, lifti poole? Jumal, kui kauniks ta muutis kontsad oma ülipikkade jalgadega. Naine on alati olnud kingahull, mitte et Sebastianil oleks midagi selle vastu olnud, kuna Marianna uhkeldas oma ostudega tema ees.

Alasti.

Kurat, kui kaua kulub aega, et mõtted elust koos Mariannaga ta peast kaoksid? Ta tahtis viisakalt hüvasti jätta. Tal oli vaja panna sellele elule korralik punkt, tal oli vaja see abielu lõpetada.

Sebastian jõudis lifti juurde täpselt siis, kui see pani ukсед kinni. Ta tagus mõlema käega vastu uksi, kuni need taas avanesid. Marianna silmad läksid hetkeks suureks ja Sebastian mõtles, et nüüd ta nähvab midagi vastu. Viskab paar krõbedat sõna ja võib-olla ka nahast mapi, mida ta surub vastu oma rinda.

Siis põmm. Marianna pilk suundus otse maha ja eemale, vaadates ükskõik mida, välja arvatud teda.

Sebastian astus ta kõrvale, nad suhisesid vaid kahekesi liftis olles allapoole. "Kuidas Buddy! läheb?"

"Hästi." Marianna kuiv vastus katkestas paariks sekundiks liftimuusika.

"Holly näris eile ära Mathew' golfikepi käepideme."

Vend oli viinud ta poolvägisi kaheksateistkümneme mänguväljaga väljakule golfi mängima ja lõõgastuma. Sebastian oli võitnud. Ta võitis alati. Kuid lõõgastamine ei kajastunud võidetud punktides. "Õnneks on Matthew viimastel päevadel oma uue pruudi ja senaatoriameti tõttu heas tujus. Seega on Holly praegu ta viha eest kaitstud."

Paistis, et Marianna isegi ei kuula. Imelik. Sest teda armastamast lakates armastas ta koeri edasi.

Sebastian ei pooldanud vastandamist väljaspool kohtusaali, kuid oli näinud piisavalt kohtulikke lahutusi, teadmaks, et kui nad seda nüüd korda ei saa, siis lükkavad hilisemat plahvatust vaid edasi. “Sa ei või oodata, et me ei räägi teineteisega enam kunagi. Peale selle, et meil tuleb paika panna viimase kohtuistungiku kuupäev, on Hilton Head suhteliselt väike asula. Me puutume teineteisega paratamatult kokku.”

Marianna hammustas oma täidlast huult täpselt nii kiiresti, et mees võis tunda vaid sama suud üle oma keha libisemas, kuni ta higistama hakkas.

Mees pühkis põidlagaga kulmelt higipiisa ning ta ärritus kasvas kõrgemaks kui naise seksikad kontsad. “Tundub, et me oleksime pidanud selles lepingus ära tooma suhtlusreeglid. Las ma veendun, et saan sellest õige pildi. Me ei ütle teineteisele muud kui tere ja head aega. Kuid kas noogutus sobib, kui jalutame rannas koertega? Või peaksime jaotama piirkonnad ära, nii et me teed ei ristuks?”

Marianna sõrmed tõmbusid nahast mapi ümber pingule, ta pilk oli naelutatud lifti numbriskaalale. “Sebastian, ära hakka minuga tülitsema. Mitte täna.”

Mida põrgut?

Tema ei alustanud kunagi tüli. Seda tegi Marianna. *Tema* oli rahulik pool, vähemalt väliselt. Mis siis Mariannaga toimub? Või temaga? “Kas advokaatidega läks midagi teisiti, kui lootsid?”

Marianna itsitas, see oli kurb kaja rõkkavast naerust, mis läbis tavaliselt kogu ta keha. Ta nõjatus vastu messingust käetuge. “Sebastian, keegi ei võida. Kas seda ei ole sa kohtuliku lahutuse kohta alati öelnud?”

Ohjad olid Marianna käes.

Sebastian asetas käe naise kuklale. Kindel, et ta tungis naisele liiga lähedale, kuid vastamiseks oli Mariannale jäänud veel üks korrusevahe. “Mida sa tahad?”

Marianna tõstis lõpuks pilgu. See tõmmu tume pilk lõi teda viimase asjaga, mida ta lootis leida, eriti pärast seda, kui nad olid maganud kuus viimast kuud eraldi. Ja ta nägi seda, mille saamisele ta ei suuda üldse vastu seista, kui jutt on ta naisest. Marianna silmad muutusid häguseks leegitsevast kuumast...

Ihast.

Marianna abielu algas ja lõppes auto tagaistmel.

Marianna oli lasknud Sebastianiga jalga kaheksateistkümneaastasena. Nad polnud suutnud hotellini vastu pidada, enne said hormoonid neist võitu ja nad keerasid kõrvalteele. Nüüd, pärast viimast kohtumist advokaatidega, pimestasid teda veel kord hormoonid – ja emotsioonid.

Ja kõik see oli põhjustatud hetkelisest kahetsusest mehe silmis, kui nad olid kirja pannud Buddy ja

Holly jagamise. See haavatavusevari ta stoiliselt eksimatu mehe silmis oli pööranud naise pahupidi.

Siis pani see ta käima.

Ta oli püüdnud konverentsiruumist välja saada enne, kui teeb midagi rumalat, nagu näiteks seda, et kargab mehele kaela. Sellist juhust ei tulnud. Nad olid vaid riietega lifti nühkinud, enne kui läbi vihma mehe auto poole startisid. Sebastian oli sõitnud kummide sahnal parklast välja ja keeranud lähimale kõrvalteele, et parkida pilkude eest varjulises kohas.

Tundes hullumeelset vajadust leevendada valu jalgade vahel, riputas Marianna käed Sebastiani laiade õlgade ümber, kui mees lükkas ta allalastud istmele ja siis selili. Tumedate klaasidega aknad pakkusid neile puid täis pelgupaigas piisavalt privaatsust. Soopuudelt ripnes hispaania sammal nagu tahmane pruudiloor, ühekorraga nii ilus kui ka kurb.

Vihmapiisad kukkusid katusele samas rütmis kui naise veri, mis kihutas läbi veenide. Huuled sulgusid, ta viskles ja väänles, kuni nad maandusid laial tagaistmel, sest Sebastiani BMW oli avaram kui Mustangi kabriolett, mida ta oli juhtinud teismelisena.

Samuti ei juhtinud see kord nende liigutusi hirm soovimatu raseduse ees.

Sebastian sõlmis oma lipsu ümber naise kaela ja tõmbas ta enda vastu. Sukeldudes mehe tuttavlikku lõhna, hingas Marianna sisse ta värtsikat Armani habemeajamisvedelikku, mis sosistas talle, kui sageli oli

ta sama lõhna sisse hinganud sel ajal, kui mees oli hommikuti duši all. Ahne vajaduse järele võtta sel viimasel korral kõik, mida ta suudab, näljane mehe keha järele, mida ta polnud kuude kaupa tunda saanud, liikus ta keel Sebastiani suus sama tugevalt, kui ta käed kompasid mehe õlgu, selga, kitsastes viigipükstes pingul tuharaid.

“Marianna, kui tahad lõpetada, ütle seda kohe.” Märg tume juuksesalk langes ta kulmule, mis andis otsest, ühemõttelist tunnistust mehe tundetormist, keda tunti Lõuna-Carolina kõige halastamatuma hagejana.

“Palun ära räägi.” Nad hakkaksid vaid tülitsema. Mehe lõpmatute tundide pärast advokaadibüroos. Naise temperamendi pärast, mis oli sama leegitsev kui mõned ta kujundatud kodud.

Selle pärast, et neil polnud mitte midagi ühist, välja arvatud füüsiline külgetõmme ja kallid väike-lapsed, kelle nad olid kaotanud.

Äike müristas ja Sebastian kattis ta näo oma pihkudega, ta elektrisinised silmad puurisid naisest läbi, järgides pea kohal välkuvat äikest. “Mul on vaja kuulda, et sa seda ütled, et sa tahad mind enda sisse sama palju, kui ma tahan seal olla.” Mehe madal uratus andis tunnistust ta enda pingul enesekontrollist. “Meil on piisavalt asju, mida kahetseda, ilma et peaksime lisama nende hulga veel ühe.”